

Het resultaat en de regels

Hij begint te lopen. Hard. Hij is al op snelheid als de bal bij zijn voet komt. Hij neemt de bal mee of die aan zijn voet gekleefd is. Eén man voorbij, alsof ie er niet staat. Rechtdoor, op de goal af. Een tweede man probeert hem af te stoppen. Als een pretzel vouwt hij zich om hem heen, maar ook hij kan niet mee en slingert van hem af. Dan nog één blokkade, een liggende doelman. Hij tilt zichzelf en de bal net genoeg op, schiet en maakt dan de goal, dwars door het midden. GOAL. 1 : 0 voor Nederland. We zijn wereldkampioen!

Zo gaat het nog jaren in onze dromen. Als, als, als, als. Het zou zo mooi zijn geweest. Als dan de kranten hadden gezegd: 'het was niet verdiend geweest', dan hadden we onze schouders opgehaald. Dan had die andere ploeg maar een goal moeten maken.

Het is nu de dinsdag na de finale. Een groot deel van Nederland maakt zich op om de ploeg te huldigen; inclusief rondvaart door de grachten, ook al was het eigenlijk de bedoeling om dat alleen te doen als ze gewonnen hadden. Ik zal er niet bij zijn. Ja, ik heb heel veel waardering voor de prestaties van 'onze jongens', enorm veel zelfs. Dank voor de sfeer en de spanning. Maar ik ga niet, want ik heb niet genoeg het gevoel dat er iets te vieren valt. De reden is dat we niet alleen de finale, maar ook onze reputatie verloren hebben.

De internationale media afstruïlend ben ik steeds somberder geworden. Het woord 'vernietigend' komt steeds boven, zelfs als ik maar heel kort stil sta bij woorden als 'thugs' en 'bully boys'. Scheidsrechter Webb spreekt over 'een twee uur durende hel' en ik heb toch meer de neiging hem te geloven dan onze jongens met hun geklaag om een niet gegeven corner.

Er is iets heel erg mis gegaan. Dit keer stond het woord 'resultaat' centraal. Geen sterven in schoonheid, maar die beker binnenhalen. Niets meer, niets minder. Eerst zorgen dat niemand er doorheen komt, dan er overheen. Het heeft gewerkt, fantastisch gewerkt. We hebben er de finale mee gehaald. Maar terwijl we ons al die tijd voor zaten te houden dat 'het mooie voetbal nog komt', was de werkelijkheid dat juist het lelijke voetbal steeds verder boven kwam drijven. Geconfronteerd met Spanje en de eigen zenuwen resteerde er weinig meer dan afbraakvoetbal.

Het zat er al wat aan te komen dat de scheidsrechter daar met gele kaarten op af zou komen. In de aanloop naar de finale hadden heel wat Britse kranten – die zich niet meer af konden reageren op hun eigen team – vol gestaan met kritieken op het spel van vooral Van Bommel. De echo's daarvan moeten ook de scheidsrechter hebben bereikt. Het vervolg is bekend.

[CERTIFICATIE]

Certificering steeds belangrijker

Het resultaat ook: een nederlaag, met daar bovenop nog eens een uitgewiste herinnering aan mooi, aanvallend voetbal.

Welk 'resultaat' bedoelden we eigenlijk? Voor de voetballers is het simpel: winnen. Maar voor ons, als Nederlanders? Waarom juichen we? Het lijkt me dat het gewenste resultaat is dat andere landen naar ons opkijken, bewondering hebben voor wat onze vertegenwoordigers bereiken. Winnen vormt daarvoor de basis, maar hoe je wilt maakt wel degelijk uit. Mooi voetbal is daar de positieve kant van, effectief voetbal een andere. Maar in geen enkele resultaatdefinitie komt voor dat je voortaan gevreesd wordt voor je beestachtige uitstraling. Of hebben we soms oorlogsplannen? Andere landen zullen ons wellicht nog met een soort respect bejegenen, maar met een stuk minder bewondering. Dat is een bedroevend resultaat.

Wat hadden we dan moeten doen? In de kern niet meer dan ons aan de regels houden. Als je de regels zo gaat definiëren dat ze alleen voor anderen gelden en niet meer voor jezelf, dan ben je toch echt de weg kwijt. De Spanjaarden waren ook geen lieverdjes, maar uiteindelijk hadden zij aan hun voetballend vermogen genoeg. Je hoeft niet heilig te zijn om een goed resultaat te halen, maar het uitsluitend het resultaat heilig verklaart brengt je dat wel naar de hel. Voetbal speelt zich niet alleen af binnen lijnen, maar ook binnen regels. Dat is te makkelijk vergeten.

Ja, het is erg makkelijk om tot zo'n conclusie te komen vanaf de zijlijn, laat staan vanaf een stoel ergens achter een tv-scherm in Nederland. Daarom is dit uiteindelijk geen verwijt naar onze spelers of coach. Het is wel een grote waarschuwing naar onszelf. In onze kwaliteitswereld weten we dit ook. Als de druk gaat toenemen, wordt ook op de werkvloer de verleiding groot om de procesregels te laten voor wat ze zijn. Wie het ook is: laat hem of haar er niet mee weggemen. Als de regels niet deugen, moeten ze worden veranderd. Is dat niet mogelijk, dan zullen we ze naar letter en geest serieus moeten nemen, dan zijn ze onderdeel van het spel. Hoe wij omgaan met de regels zegt iets over ons resultaat.

Peter Noordhoek
www.northedge.nl

De komende jaren zal het certificeren van allerlei producten sterk toenemen als gevolg van een afslankende overheid.

Deze verwachting werd uitgesproken op de bijeenkomst die de Vereniging Overleg van Certificatie-instellingen (VOC) onlangs organiseerde ter gelegenheid van het 25 jarig bestaan. Gastspreker Ed Nijpels, voorzitter van de Raad voor Accreditatie die onder meer toeziet op de leden van de VOC, zei dat zijn Raad de zogenoemde certificatie-instellingen op haar beurt weer strenger zal gaan controleren. "Wij zullen de Certificatie-instellingen toetsen op het naleven van hun eigen gedragscode", zo verzekerde Nijpels. De voorzitter van het VOC waarschuwde daarop dat de overheid en de Raad voor Accreditatie niet moeten doorslaan in hun drang naar controle. "Auditors moeten dan allerlei testjes maken, maar die vormen geen garantie voor hun kwaliteit."

Bron: www.voc-certificatie.nl

[PROCESVERBETERING]

Six Sigma begonnen aan grote opmars

Het lijkt geen twijfel dat professionals met de juiste diploma's de meeste kansen hebben op de banenmarkt in deze tijden van economisch herstel. Vooral professionals die zich hebben bekwaamd op het gebied van Six Sigma, profiteren.

Six Sigma-professionals kunnen hun (financiële) toekomst rooskleurig tegemoet zien. Het Annual Six Sigma Global Salary Survey meldt dat Master Black Belts gemiddeld goed zijn voor een jaarsalaris van 144.500 dollar. In bijna alle publieke en private sectoren van de Amerikaanse economie is Six Sigma begonnen aan een grote opmars. In het onderzoek zijn de gegevens over salarissen en bonussen van meer dan 2500 Six Sigma-professionals wereldwijd geanalyseerd met een voltijds aanstelling in een Six Sigma rol. Zowel de salarisgegevens van zogenoemde Master Black Belts, Champions and Deployment Leaders maken onderdeel uit van deze studie.

Bron: *iSixSigma-Magazine*